

EDITORIAL

CiU torna a obrir la llauna

El grup municipal de Convergència i Unió de Tarragona va obrir ahir un debat que feia molt de temps que semblava completament enterrat. Victòria Fornis, alcaldable a l'Ajuntament de Tarragona, va proposar que Mario Rigau deixi de ser el president executiu de la candidatura tarragonina als Jocs Mediterranis del 2017, ja que creu haver trobat un millor candidat, l'expresident de la Federació Espanyola de Tennis, Agustí Pujol. Tal com l'ha anomenat ella, és

l'home del consens. Segurament cap dels partits polítics que opten a comptar amb representació a partir d'aquest maig a l'Ajuntament dirà públicament que Pujol no està preparat per ser-ho, o bé que no és el candidat ideal, tot i que, tal com va manifestar el PSC ahir, potser ara no toca parlar d'aquest tema. L'elecció del COI és molt propera, i un canvi dràstic podria fer trontollar la candidatura de la gran favorita.

TRIBUNA

L'Estat morós

La negativa del govern Zapatero a fer front als seus compromisos econòmics amb el territori suposa un posicionament innovador pel que fa al centralisme socialista, més preocupat pel que passarà en les properes eleccions, municipals i generals, que el que realment interessa als ciutadans i a les administracions públiques, que no són «manades» per ells.

El model que comporta que l'Executiu central es pot negar, per no sé quines raons lògiques, a pagar el que deu, suposa instal·lar-nos en un marc on la confiança entre administracions, independentment del color polític al seu capdavant, s'aparca per prioritzar exclusivament l'interès partidista per damunt de qualsevol altre argument.

Que lluny queda ara aquell eslògan «Si Zapatero guanya, guanya Catalunya», per no dir la permanent disbaixa de compromisos incomplets del caduc president del govern; malgrat tot això, el que és més greu és que l'opció política de ZP a Catalunya dona suport sen-

Lluís Badia

Advocat
www.luisbadia.cat

se fissures al que «ordenen» des de Madrid, no sigui que es posin en dubte les possibilitats electorals de la ministra de Defensa, cada cop més PSOE i menys PSC.

Entrant en la concreció que tot això suposarà per les, cada cop més tocades, economies catalanes, el

tema és ben evident, ja que suposarà un retall absolut de determinats serveis davant la inviabilitat de fer-los davant amb el pressupost de que es disposa. El tema és ben dramàtic, per molt que es puguin buscar arguments ideològics, ja que el que és clar és que, si no hi ha diners, no es podrà pagar, per més que legítimament puguem pensar en la injustícia de determinades mesures a emprar.

Davant del panorama exposat, és realment contradictori l'argument del socialista català i una part important del caducat tripartit, a l'hora de fer crítica a determinades decisions del govern Mas, quan estan en joc qüestions vitals que si avui no s'aborden, demà poden no existir; independentment de la crítica a la nefasta gestió de la despesa pública de la Generalitat els darrers anys, que han deixat els comptes públics sota mínims. Tot i ser conscient que s'haurà de retallar amb la màxima cura en temes que podem considerar «sagrats», com el tema sanitari, s'haurà d'explicar millor

el que es vol fer, per evitar falses interpretacions massa «partidistes».

Tornant al tema d'inici, el que realment és greu és que es pugui declarar públicament l'incompliment, i no passi res, això sí, s'exigeixi des del Govern central al govern de Catalunya l'aprimament del seu pressupost, costi el que costi, sota «pena» de

«El que realment és greu és que es pugui declarar públicament l'incompliment i que no passi res»

no sé què, si no es compleixen els objectius marcats des de Madrid. Afegint de manera «machacona» que sempre queda la possibilitat d'apujar impostos, com si aquesta mesura fos la vareta màgica que tot ho arregla, oblidant que el creixement econòmic i la creació de llocs de treball només seran possible si realment som competitius a tots els efectes, fins i tot en les variables de caire fiscal.

MÉS CONFIDENCIAL

Si us plau, deixin treballar els professionals

Camp Clar va viure dissabte una escena que va aletar les persones que passaven pel carrer. A més, tots els veïns de la zona van sortir al carrer per veure què passava i es van adonar que la policia va detenir un home que hauria colpejat la seva dona i que s'estava resistint a les forces policials. Tot i això, el més lamentable de la situació va ser que una persona que va acudir al lloc dels fets per fer la seva feina va comptar amb tots els impediments possibles per part dels mateixos Mossos, que sembla que no coneixien ni la legislació ni la forma d'actuar en aquests casos. «Ara ensenyem el seu carnet, ara donem la cinta, aquí no pot gravar...» Expressions sense cap tipus de sentit que van sortir d'una persona que, teòricament, defensa la justícia. És clar...

Un professional va comptar amb tots els impediments per part dels Mossos d'Esquadra

CARTES

Sanitat malalta: Joan XXIII a l'UCI

La Junta de Personal, la Junta Clínica i la Junta Facultativa som conscients de la conjuntura crítica global, que afecta l'Estat espanyol i també Catalunya; per això, la retallada salarial del 5% es va assumir sense excessiva contestació amb l'esperança de contribuir al redreçament de la situació. Res més lluny de la realitat.

Mentrestant hi ha hagut un canvi en el Govern de la Generalitat. S'acaben de commemorar els 100 dies i, encara sense acabar de conèixer ben clarament el conjunt de l'acció de govern, en l'àmbit de la Sanitat Pública hi ha indicis massa evidents d'una confrontació d'interessos que afecta

tant els treballadors de tots els estaments dels hospitals i centres d'atenció primària com la qualitat del servei i l'atenció als usuaris i ciutadans.

Quan el propi sector empresarial en el qual havia treballat l'actual conseller (la patronal de la sanitat privada), Boi Ruiz, contesta i denuncia les mesures de retalls en tots els ordres que ha emprats. Quan la defensa del conseller a les crítiques és carregar contra els metges amb l'argument que només defensen la seva butxaca... quan tot això passa és que hi ha un problema molt greu. No hi ha comunicació.

La marxa enrere que suposen les mesures del conseller es concreten en xifres fredes: baixada del 18% del pressupost, tancament de 50 llocs (quin per-

centatge suposa?) i cinc quiròfans, i no renovar contracte a més de 300 persones. La repercussió social té una altra lectura: augment de les llistes d'espera, que tants anys ha costat combatre, i col·lapse de les urgències.

Tot això es produeix en un marc de direcció nefasta. En lloc d'abordar la situació amb els representants dels sectors, improvisa i coacciona els treballadors, amenaçant amb acomiadaments a interins o noves rebaixes de sous.

Sembla més que evident que tot aquest desgavell respon a la campanya orquestrada pel conseller Boi Ruiz, i dirigida a l'Hospital Joan XXIII pel futur gerent d'àrea (ara mana sense nomenament), Julio Garcia Prieto, de la mà de Dolça Cortázar.

L'únic objectiu evident és desmantellar la sanitat pública, i especialment l'Hospital Joan XXIII.

No tenim més remei que denunciar aquesta situació i desemmascarar les intencions en benefici de la sanitat privada. Aquest hospital, nascut durant el franquisme, va ser el primer de la xarxa pública espanyola a desplegar un nou model assistencial. Secció Sindical CGT - Hospital Joan XXIII

Els errors i horrors d'un President

Sr. President, quan vostè deia que aturaria aquesta tendència a la baixa de l'ocupació creant llocs de treball, ha començat fent tot el contrari, augmen-

tant-la. Quan diu que va ser el Sr. Pujol el que va crear el Benestar Social (només faltaria després de 23 anys de govern) vostè el retalla. Quan diu que podem pensar que treuen l'espasa i tallen caps, el que fan és tallar l'aire als que no podem respirar per viure. Deia que quan vostè arribés a ser President de la Generalitat arreglarà la crisi.

Miri, Sr. President, a les mestresses de casa no ens ha d'ensenyar a fer comptes perquè tenim els dits cansats de comptar per arribar a mig mes! Però de la manera que fa vostè nosaltres també ens sortiríem: primer, agafaria la paga de la hipoteca i només pagaria la meitat, ja tindria 220 euros més. Segon, la llum i el gas, que aquest cop ha arribat a 230 euros per la ca-

lacció, en pagaria la meitat, o sigui 115. Tercer, aquest estri com és el telèfon i internet, com és la companyia més cara d'Europa i que pago quasi 90 euros en pagaria la meitat, o sigui 45. El problema principal és que a mi no ho acceptarien i aniria al carrer i a vostè l'aplaudeixen els rics.

Però si comptés amb els diners dels altres, com fa vostè jo també sortiria endavant. No és capaç de respectar les necessitats dels que menys tenim i faci el favor de no retallar els recursos dels més pobres: faci pagar a aquells que més tenen, això seria ser humanitari i estar capacitat per ser President de la Generalitat. Però el camí que agafat és un error.

Amparo Garcia Reus

més
tarragona - reus - costadaurada

Edita: Tamediaxa, S.A.
DL: T-1609/2001- issn: 1579-5659

C/ Sant Agustí, 21, 3r.
43003 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21
C/Sor Lluïsa Estivill, 16, baixos.
43202 REUS
977 32 78 43 Fax 977 31 09 41
www.diarimes.com

Director General:
Carles Abelló

Cap de publicitat:
Contxi Joan
Disseny editorial:
Carles Magrané
Cap de distribució:
Jaume Cañada

Directora: **Sílvia Jiménez**. [redaccio@mestarragona.com]

Redacció: **Laia Díaz, Carme Mas, Vicente Izquierdo, Mònica Just, Antonio Ramos**. Especials: **Laura Gómez**. Tancament: **Mario López**. Fotografia: **Roser Sans, Olívia Moleat, Cristina Aguilar**. Edició de publicitat: **Sara Sorando**. Distribució: **Marta López**. Administració: **Núria Clos**. Publicitat: **Maria Molleda, M. Jesús del Hierro, Carmen Soto, Mercè Ripoll, Antònia Turull**. [publicitat@mestarragona.com]

Imprimeix: **Indugraf Offset, S.A.**

Distribució controlada:

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència